

вѣнецъ. И че, както азъ го сложихъ на главата ти, така пакъ азъ мога да го махна...

Но нѣкаква странна боязнь я правѣше покорна и гиха, като дете, предъ неговата студена усмивка и зълъ погледъ.

Откакъ бѣ седналъ на престола, Борилъ не бѣ вече оня угодливъ смиренъ и влюбенъ деспотъ, какъвто тя го познаваше отъ по-рано. Едничката му мисль не бѣ вече само какъ да достави радостъ на прекрасната куманка...

Затворенъ въ себе си, хладенъ и недостъпенъ, той самъ замисляше своитѣ кроежи за бѣдни дни, получаваше и изпращаше послания, приемаше чужди пратеници, натоварваше гончии съ порѣчки до другоземни господари, безъ тя да знае нищо отъ това, което става наоколо ѝ.

Единствениятъ неговъ съветникъ и довѣренникъ бѣ госпожа Теодора — майка му.

И Целгуба кипѣше въ безсиленъ ядъ, разочарована и разкаяна.

Ако тя подозираше, ако тя бѣ знаела...

Бѣше ясно: Борилъ си бѣ послужилъ съ нея само като сръдство за да постигне въжделенната си цель — престола. Сега тя му бѣ ненуждна, излишна. И той не се стараяше дори да скрие това.

Тя можеше да се бори съ него. Все още роднитѣ ѝ кумански вождове бѣха предани на сестрата на главатаря си. Ала нѣкакво безименно смирение, нѣкакво чудно желание за подчинение я държеха въ пленъ, можеби дълбоко въ своята женска сѣщина доволна, че служи и се покорява...

Днесъ ти можешъ да мислишъ за ловъ. Когато още не се ритѣ на Орловецъ. Утре може да завали дъждъ... Слънцето така прижурия, че времето нѣма да трае още дълго тъй ясно...

Госпожа Теодора се навѣси, изправи високата си суха снага и каза остро:

— Днесъ, когато синътъ ми се пече по равнинитѣ на Романиа, а можеби да е раненъ вече или нѣщо по-лошо... Днесъ ти можешъ да мислишъ за ловъ. Когато още не се